

Mladen Andreis

ANALIZA BUFFALISOVE GENEALOGIJE NA TEMELJU POVIJESNIH IZVORA

Mladen Andreis
Kralja Zvonimira 42
Zagreb

UDK 929.52(497.5 Trogir)
Izvorni znanstveni rad
Primljeno : 5. 2. 2001.
Prihvaćeno: 10. 10. 2001

U radu je analizirana genealogija roda Buffalis, koju je sastavio trogirski bilježnik Jerolim Buffalis. Analiza sa posebice osvrće na razdoblje srednjeg vijeka kada autor svoje pretke rodbinski povezuje sa Šubićima i Arpadovićima. Rekonstrukcijom rodoslovlja na temelju sačuvane građe ukazano je na niz netočnih podataka o pojedinim rodbinskim vezama i rodovima, čiju kratku povijest Buffalis također donosi.

Ključne riječi: Jerolim Buffalis, Trogir, urbano plemstvo, genealogija, heraldika, srednji vijek

Jerolim Buffalis (1725.-1790.), trogirski bilježnik koji je god. 1775. primljen u plemićko vijeće grada Nina,¹ napisao je nekoliko genealoških i heraldičkih djela koja su ostala u rukopisu. Među genealoškim djelima sačuvala se njegova genealogija vlastite obitelji napisana vjerojatno oko god. 1763. (Priuileggi investite e memoria della nobil famiglia de Buffalis ....),² zatim genealogije obitelji Dominis iz Brača (1768.) i Dobrinović-Vrancičany (1782.), te pretežito prijepisi rodoslovlja pojedinih obitelji kao npr. Dojmi, Cippico i Jurjević/Jura (1788.).³

Originalni primjerak njegovog heraldičkog djela *Gioco dell' armi di Traù* iz god. 1776. koji je sadržavao 138 grbova nije sačuvan te je među do sada poznatim prijepisima ovog rukopisa danas dostupan samo primjerak koji sadrži 65 grbova trogirskih obitelji.⁴ Primjerak koji se nalazio kod obitelji Paiton poslužio je Heyer v. Rosenfeldu kao temeljni izvor

¹ M. Novak-Sambrailo: Političko-upravni položaj Nina u doba Mletačke republike u "Povijest grada Nina" (G. Novak i V. Maštrović urednici), JAZU, Zadar, 1969., str. 185.

² Arheološki muzej Split, Zbirka rukopisa, 49h-7.

³ Genealogija obitelji Dominis nalazi se u Arhivu HAZU u Zagrebu; rodoslovlja obitelji Cippico i Jura u vlasništvu su obitelji Cippico.

⁴ Rukopis u vlasništvu obitelji Slade-Šilović u Trogiru. Zahvaljujem obitelji koja mi je omogućila rad u njihovom arhivu.

za prikaz trogirskih obitelji u njegovu grbovniku Kraljevine Dalmacije god. 1873. (130 grbova);⁵ kraći prikaz pojedinih obitelji (66 od 115 nabrojenih) objavio je F. Madirazza god. 1900. na temelju primjerka nepoznatog vlasnika (*proprieta di un'illustre traurino vivente*)⁶ pri čemu navodi da se dva tada poznata prijepisa nalaze u biblioteci Fanfogna-Garagnin, odnosno kod prof. Brunellija u Zadru. Na temelju prijepisa koji se god. 1899. nalazio u vlasništvu Ferdinanda Grazia u Zadru U. Inchiostri je objavio članak "Di un codice araldico Traguriense"⁷ u kojemu donosi kraći prikaz osam trogirskih obitelji.

Iako je Buffalisov grbovnik od stanovite važnosti za povijest dalmatinske heraldike, analiza kronoloških i genealoških podataka o pojedinim rodovima ukazuje na niz netočnih podataka o podrijetlu pojedinih rodova, posebice u razdobljima prije 16. stoljeća.⁸ Kako se prikaz trogirskih obitelji u Heyer v. Rosenfeldovu grbovniku Kraljevine Dalmacije temelji na Buffalisovom grbovniku, relativno veliki broj neprovjerenih i netočnih podataka o trogirskim obiteljima nalazi se i u nizu enciklopedijsko-bibliografskih izdanja (Zbornik plemstva, Hrvatski biografski leksikon, Hrvatska enciklopedija itd.).

Niz netočnih podataka o plemićkim rodovima također se nalazi i u genealogiji obitelji Buffalis koja sadrži prijepise brojnih isprava, ženidbenih ugovora a također i povelju kralja Ludovika I iz god. 1377. kojom Dujmu Martinovom de Buffalis (*Nobilis vir Domny de Bufalis filius quondam Nobili Viri Martini*) i njegovim potomcima dodjeljuje titulu palatinskih grofova/knezova. S obzirom da je ova povelja u Diplomatičkom zborniku označena kao krivotvorina⁹ te da rodoslovlje također sadrži elemente svojstvene genealogijama 18. stoljeća koje nisu temeljene na znanstvenoj metodologiji, rekonstruirano je rodoslovlje roda Buffalis tijekom 13. i 14. stoljeća na temelju sačuvanih povijesnih izvora te je Buffalisova verzija kritički analizirana.

Genealogija, kao disciplina koja proučava podrijetlo i razvoj obitelji, rodova i plemena, znatno se razvila u srednjem vijeku i u doba renesanse kada se pojavljuju dvorske rodoslovne knjige. Međutim, težnja vladara i feudalaca za dokazivanjem plemenitog podrijetla zbog zadržavanja ili stjecanja određenih privilegija, često je rezultirala krivotvorinama, tj. namjerno izmišljenim podrijetlom i rodbinskim vezama s drugim rodovima. Tako su kraljevske obitelji nerijetko 'pronalazile' veze s biblijskim osobama i rimskim patricijskim rodovima, a brojne su plemićke obitelji u svojim genealogijama često donosile

---

⁵ F. Heyer von Rosenfeld: *Wappenbuch des Königreichs Dalmatien*, Nürnberg, 1873.

⁶ F. Madirazza: *Il Re d'Armi di Traù*, Smotra dalmatinska, Zadar, 1900., god. 13, br. 71.-74.

⁷ *Archivo storico per la Dalmazia*, Vol. 2, IV/21. str. 121-136, 1927.

⁸ Među 130 "plemičkih" rodova Trogira nalaze se i neke građanske obitelji koje su posjedovale grb, ali nisu pripadale trogirskom plemstvu.

⁹ Diplomatički zbornik (CD), knjiga 15, 1934., str. 327. Ovu je povelju prvi put objavio U. Inchiostri god. 1889. u *Bulletino di archeologia e storia dalmata* (str. 155-156) pri čemu je datum povelje pogrešno zapisan, tj. (MCCCXXVII = 1327.) umjesto MCCCCLXXVII (=1377.).

rodbinske veze kako s rimskim patricijskim rodovima tako i s uglednim i moćnim kraljevskim obiteljima. I Buffalis u svojoj genealogiji iznosi podatke o bračnim vezama svojih izravnih predaka po muškoj lozi te grbove rodova iz kojih su žene potjecale, među kojima se nalaze i moćne obitelji pojedinih razdoblja kao npr. Šubići Bribirski a preko roda "de Wolčina" Buffalis svoj rod povezuje s kraljevskom lozom Arpadovića.

Nadalje, specifičnost je njegovog rukopisa precizno navođenje godine rođenja pripadnika roda počevši od god. 1064., te datuma njihovog rođenja od 14. lipnja 1152. kada je – prema Buffalisu – rođen Črneha, brat njegovog izravnog pretka u 16. generaciji. Ovi se podaci, dakako, ne mogu provjeriti u sačuvanoj građi. Naime, najprecizniji izvori za utvrđivanje vitalnih podataka (rođenje, vjenčanje i smrt) su matične knjige, koje se u pravilu uvode tek nakon Tridentskog koncila god. 1573. Iako se vitalni podaci o plemićkim obiteljima u ranijim razdobljima mogu nalaziti u odgovarajućim matrikulama, datumi rođenja pojedinih osoba tijekom 12. stoljeća, uključujući europske kraljeve i suverene, u pravilu nisu poznati. Na temelju sačuvanih dokumenata i kronika ponekad je moguće utvrditi vrijeme sklapanja brakova i datum smrti, prilikom koje približno navedena životna dob, ukoliko je zabilježena, omogućuje procjenu godine rođenja. Stoga je na temelju sačuvane izvorne građe potrebno utvrditi kronološku vjerodostojnost Buffalisovog rodoslovlja kao i potvrdu navedenih rodbinskih veza.

Građa za povijest Trogira u 13. i 14. stoljeću dijelom je dostupna u tiskanom obliku; sačuvane dijelove općinskih spisa iz razdoblja od god. 1263. do 1331. uredio je i prepisao M. Barada.¹⁰ Prijepis izvorne građe kojom se Lucić koristio u svojoj povijesti Trogira (Lucićeva ostavština) čuva se u Arhivu HAZU; dio isprava također se nalazi i u Diplomatičkom zborniku (knj. 1-18) a F. Rački objavio je bilješke Ivana Lucića.¹¹ Najveći dio sačuvanog arhiva trogirske općine danas se nalazi u Državnom arhivu u Zadru dok se u Arhivu HAZU nalazi manji dio općinskih spisa iz 13. i 15. stoljeća kao i dio oporuka iz razdoblja 1370.-1378.

Treba napomenuti da zarezi prilikom nabiranja osoba u tiskanoj građi koji se ne nalaze uvijek na ispravnim mjestima, ponekad rezultiraju pogrešnom identifikacijom osoba. Tako su npr. 31. prosinca 1333. u jednoj ispravi o granicama trogirskog i šibenskog područja kao suci navedeni: ... dominorum Amblaxii Danielis, Jacobi Mengaze, Desse et

¹⁰ M. Barada: Trogirski spomenici dio I. Zapisnici pisarne općine Trogirске, Svezak I, od 21. X. 1263. do 22. V. 1273., Monumenta spectantia historiam Slavorum meridionalium, Vol. 44, JAZU, Zagreb, 1948. (u daljnjem tekstu TS1); M. Barada: Trogirski spomenici dio I. Zapisnici pisarne općine Trogirске, Svezak II, od 31. I. 1274. do 1. IV. 1294., Monumenta spectantia historiam Slavorum meridionalium, Vol. 45, JAZU, Zagreb, 1950. (u daljnjem tekstu TS2); M. Barada: Trogirski spomenici dio II. Zapisnici sudbenog dvora općine Trogirске, Svezak I, od 8. VIII. 1266. do 6. XII. 1299., Monumenta spectantia historiam Slavorum meridionalium, Vol. 46, JAZU, Zagreb, 1951. (u daljnjem tekstu TS3); M. Barada: Trogirski spomenici. Zapisnici kurije grada Trogira od 1310. do 1331., Književni krug, Split, 1988. (u daljnjem tekstu TS4).

¹¹ F. Rački: Notae Joannis Lucii, Starine, knj. 13, JAZU, Zagreb, 1871., str. 211-268.

Martini Duymi.¹² Ovi suci su identificirani kao i u ispravi od 11. prosinca iste godine: Zore Amblašev (= Andreis), Danijel Jakovljević (= Vitturi), Mengacij Desin (= Cega) i Martin Dujmov (= Buffalis). Nadalje, u Statutu grada Trogira god. 1402. navedeni su sljedeći suci: ... dominorum Nicole Gregoriji Buffali, Duijmi Simonis, Nicole Jacobi et Iohannis Mathei de Chiudis.¹³ Pogrešno postavljene zarezne definicije prvu osobu kao "Nikola Grgura Bufalovog", drugu kao "Dujam Šimunov" itd. Međutim, genealoška baza podataka trogirskog patricijata¹⁴ jasno ukazuje da je ispravna identifikacija četvorice sudaca: Nikola Grgurović (= "Bivce"), Bufal Dujmov (= Buffalis), Šimun Nikole Jakovljević (= Sobota) i Ivan Martin (= Chiudi).

Povijest Trogira su u 17. stoljeću obradila dva trogirski plemića (i) Ivan Lucić¹⁵ i (ii) Pavao Andreis,¹⁶ a pretežito na temelju Baradininih zapisa, Lucićevog djela i Diplomatičkog zbornika (iii) N. Klaić obradila je povijest Trogira u srednjem vijeku.¹⁷ U ovim se djelima, dakako, spominju pripadnici roda Buffalis, no u pravilu nisu zabilježeni s porodičnim imenom.

(i) I. Lucić, koji u svom djelu donosi niz izvornih isprava u kojima su osobe pretežito zabilježene uobičajenim srednjovjekovnim sustavom identifikacije pomoću filijacije, pripadnike vlastitog roda u 13. i 14. stoljeću ponekad navodi s obiteljskim prezimenom koje tada još nije formirano (također i pripadnike roda Cega u srednjovjekovnom razdoblju bilježi s prezimenom "Celio", koje se razvilo tek početkom 16. stoljeća). U kazalu osobnih imena Lucićevog djela ne nalazi se prezime Buffalis, a s osobnim imenom "Bufalo" spominje se kao egzaminator god. 1390. Bufal Dujma Martinovog (Tablica 2., osoba br. 9/1). Među osobama bez zabilježenog prezimena pripadnik roda Buffalis je Desa Dujma Morsike (Mursike) zabilježen god. 1282. (Tablica 2., osoba br. 5/2), dok se osobno ime Dujam Martinov odnosi na dvije različite osobe istog osobnog i očevog imena. Dujam Martinov koji se spominje god. 1274. ne pripada rodu Buffalis a drugi Dujam Martinov (Tablica 2., osoba br. 8/1), zabilježen je god. 1370. kao sudac.

(ii) Pavao Andreis u svom djelu uz mnoge trogirski plemiće navodi i prezimena njihovih rodova koja će se formirati tek u 14. ili 15. stoljeću (izuzeci su prezimena Cega koje se formira već polovicom 13. stoljeća i Vitturi, zabilježeno od god. 1295.). Iako s prezimenom Buffalis Andreis navodi dvije "osobe": Bufala Dujmovog (god. 1417.) i Nikolu (god. 1420.), riječ je o istoj osobi – Nikoli reč. Bufalu (Tablica 2., osoba br. 9/1). P. Andreis je

¹² Monumenta spectantia historiis slavorum meridionalium, knj.1, str. 418.

¹³ Statut grada Trogira, Književni krug, Split, 1988., str. 188.

¹⁴ M. Andreis: Trogirski patricijat u srednjem vijeku, Rasprave iz hrvatske kulturne prošlosti, Odsjek za povijesne znanosti HAZU, knjiga 2, Zagreb, 2001., u tisku.

¹⁵ I. Lucić: Povijesna svjedočanstva o Trogiru, knj. I i II, Čakavski sabor, Split, 1979.

¹⁶ P. Andreis: Povijest grada Trogira, knj. I i II, Čakavski sabor, Split, 1977.

¹⁷ N. Klaić: Povijest grada Trogira. Knjiga II, Sv.1, Trogir u srednjem vijeku (javni život grada i njegovih ljudi), Muzej grada Trogira, Trogir, 1985.

vjerojatno poznao isprave obitelji Buffalis, jer stotinjak godina prije Jerolima Buffalisa u kratkom prikazu ove obitelji navodi iste podatke o dolasku Buffalisa iz Rima u vrijeme biskupa sv. Ivana Orsinija (1062.) te također donosi i navedeni falsifikat iz god. 1377. o dodjeli titule "ugarskog kneza i viteza" Dujmu Martinovom. Ovog Dujma Martinovog (Tablica 2., osoba br. 8/1) Andreis spominje god. 1387. kao rektora.

(iii) Znatni dio povijesti Trogira u srednjem vijeku N. Klaić odnosi na međustranačke, tj. međurodovske sukobe unutar komune, no autorica nije napravila prethodnu genealošku analizu trogirskog patricijata, nužnu za ispravnu identifikaciju pojedinih osoba. Tako npr. Mengacija Dese Dujmovog, koji je god. 1326. bio predstavnik "nutarnjih" u Veneciji, dodatno identificira kao "Morsika", tj. pripadnika roda Buffalis. U ovom slučaju riječ je o pogrešnoj identifikaciji Mengacijevog oca Dese Dujmovog. Naime, dva plemića istog osobnog i očevog imena: Desa Dujmov Cega i Desa Dujmov Buffalis suvremenici su, te se u notarskim spisima vrlo često spominju od god. 1270. do 1315., ponekad samo kao "Desa Dujmov" pa se ne može uvijek utvrditi o kojoj je osobi riječ. Međutim, identifikacija sudaca u ispravi od 11. prosinca 1333.¹⁸ jasno ukazuje da spomenuti Mengacij nije pripadnik roda Buffalis: ... Bere (!) Amblasii (=Zore Andreis), Danielis Jacobi (=Vitturi), Mengace Dese (=Cega) et Martini Duymi (=Buffalis). S obzirom da prema trogirskom statutu dva suca u isto vrijeme nisu mogli biti bliski rođaci (braća, bratići, stric i nećak itd.), te da je Martin Dujmov jednoznačno identificiran kao pripadnik roda Buffalis (sin Dujma Dese Dujmovog), Mengacij Dese Dujmovog ne može biti sin Dese Dujmovog Buffalisa (tj. brat Martinovog oca Dujma). Stoga ovu osobu treba identificirati kao pripadnika roda Cega.

N. Klaić pridružuje pojedinim osobama i rodovima prezimena koja se ne nalaze ni u jednom do sada objavljenom djelu o Trogiru. Naime, iako se prezimena u pravilu formiraju i upotrebljavaju tek od 13. stoljeća, za rodove koji su izumrli bez formiranog prezimena uobičajeno je u historiografiji stvoriti prezime prema jednom njihovom članu (npr. Karolinzi/Karlovići, Trpimirovići), a za rodove čija je genealogija poznata i prije nastanka njihovog prezimena upotrijebiti to isto prezime i u ranijim razdobljima. Međutim autorica govori o rodovima Blažić, Ružić itd. koje je definirala na temelju nekih osobnih imena ili nadimaka.¹⁹ U kazalu osobnih imena njenog djela nalaze se prezimena Cega i Kažotić, dok prezimena Andreis, Buffalis, Cippico itd. nisu zabilježena. Osoba koja se u kazalu navodi kao "Bubalo Dujmov" (zabilježen kao kapetan god. 1419.) identična je s

¹⁸ CD 10, str. 130; usp. ranije spomenutu ispravu od 31. prosinca iste godine.

¹⁹ U slučaju Blažića riječ je o rodu Andreis ("prezime" Blažić odnosi se na potomke Blaža-Amblazija) a s "prezimenom" Ružić zabilježeni su pripadnici roda Cippico (Čipiko). Za "Ružiće" npr. tvrdi da ih "nakon 1322. god. u Trogiru - nema!", te da plemić Dujam Bertanov iz Splita također pripada ovom rodu. "Ružići", dakako, nisu 'nestali' iz Trogira nakon god. 1322.; riječ je o pojavi prezimena Cippico u četvrtoj generaciji ovog roda (god. 1308.; Marinus Bertanni = Marinus Cippicus).

Bufalom/Nikolom Dujmovim (Tablica 2., osoba br. 9/1). Njegovo ime je pogrešno zapisano iako je u Lucićevim bilješkama, na koje se autorica poziva, zabilježen kao *Buffalus Duymi*. U njenom djelu također se god. 1365. i 1387. spominje Dujam Martinov (Tablica 2., osoba br. 8/1) a u prikazu članova velikog vijeća god. 1284. Desa Morsike (Tablica 2., osoba br. 5/2) popraćen uz slijedeći tekst: "Uz Julu naći ćemo i jednoga od njegovih najuspješnijih kompanjona, naime, Desu Dujmova sina Morsike Fave (Griziboba) i to njegovo ime će notar staviti odmah iza imena trojice knezova."²⁰

Navedeni prikaz identifikacije pripadnika roda *Buffalis* u djelima o povijesti Trogira ukazuje na jedan od značajnih problema srednjovjekovne historiografije – utvrđivanje pripadnosti pojedinih osoba određenim rodovima čije prezime tada uglavnom još nije formirano. S obzirom da prezime roda *Buffalis* tijekom 13. i 14. stoljeća također nije formirano, pomoću genealoške baze podataka trogirskog srednjovjekovnog patricijata na osobnom računalu (oko 800 osoba)²¹ analizirani su podaci o pripadnicima ovog roda na temelju antroponimijskog sustava 13. i 14. stoljeća, tj. identifikacije pomoću filijacije (najčešće uz očevo ime, više puta uz ime oca i djeda te vrlo rijetko uz navođenje tri generacije predaka), odnosno pomoću nadimaka koji nasljeđivanjem kroz tri ili više generacija često poprimaju funkciju prezimena.

Zbog preglednije analize pojedinih osoba i rodbinskih veza u Tablici 1. prikazan je dio *Buffalisovog* rodoslovlja koji se odnosi na razdoblje do 14. stoljeća a u Tablici 2. rodoslovlje *Buffalisa* u istom razdoblju sastavljeno na temelju sačuvane građe. U daljnjem prikazu osobe su navedene brojem generacije kojoj pripadaju, te rednim brojem osobe na dotičnoj generaciji (Tablica 2.).

1/1. Bufal. Iako u sačuvanim izvorima nije izravno zabilježen, ovaj Bufal vjerojatno je vlasnik zemlje u popisu dobara Sv. Marije od Špiljana/Stomorije god. 1189. (*terra Bufali*).²² Prema *Buffalisu* pripada trećoj generaciji roda u Torgiru; rođen je u Rimu god. 1120., umro je god. 1216., a god. 1150. oženio je Juliju Mazzarelli (Makarello, Mazzarelli), sestru biskupa Dese. On je sin Petra (*1064.) i njegove druge žene Karlote Andreis (vjenčani god. 1112.), a unuk Bartola reč. Bufala (+1129.), koji je doselio iz Rima u Trogir god. 1062. te oženio Klaru, kćerku trogirskog rektora Dobronje. Ovi se podaci, dakako, ne mogu provjeriti zbog nedostatka izvorne građe iz 11. i 12. stoljeća. U kronologiji trogirskih biskupa zabilježen je god. 1151. biskup Desa Maccarelli,²³ no o njegovoj obitelji nema podataka. Za rod Andreis pretpostavlja se da je doselio u Trogir u drugoj polovici

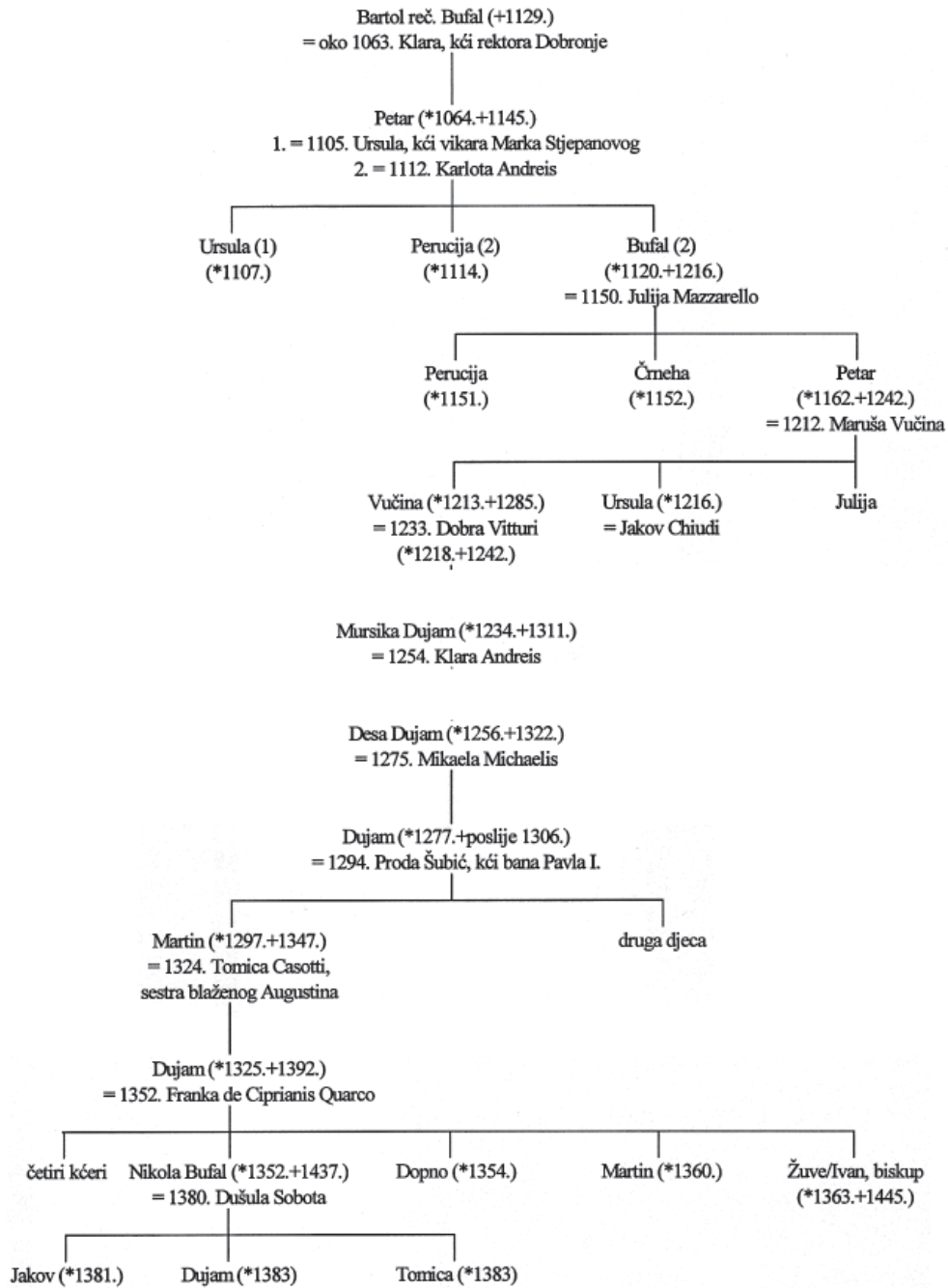
---

²⁰ N. Klaić: Povijest grada Trogira, str. 196.

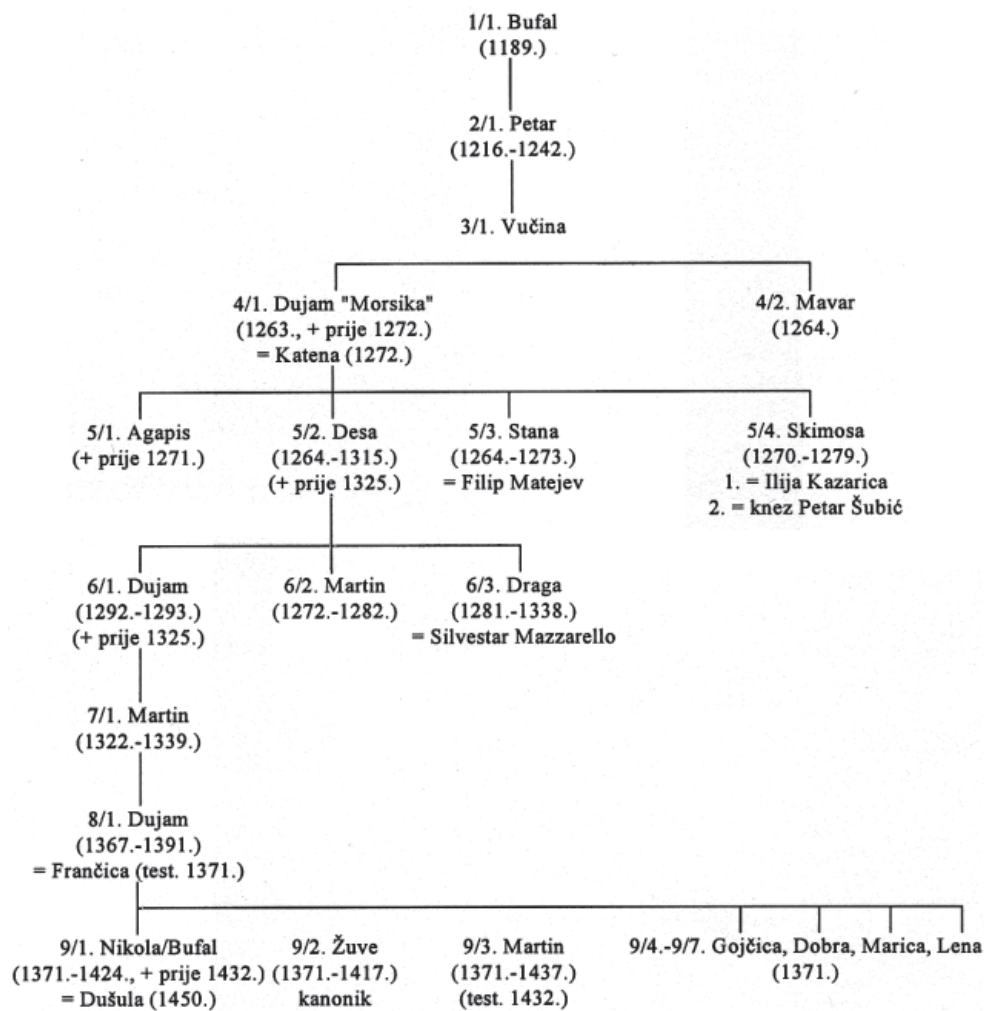
²¹ Genealoška baza trogirskog patricijata s osobama koje se u sačuvanim izvorima spominju prije god. 1420. dio je šire genealoške baze koja sadrži nekoliko tisuća osoba rođenih do god. 1797. (pored trogirskog, u bazi su pretežito zastupljeni pripadnici splitskoga, šibenskoga, zadarskoga i braččkoga plemstva).

²² CD 2, str. 239.

²³ Opći šematizam Katoličke crkve u Jugoslaviji, Zagreb, 1975., str. 200.

Tablica 1. Dio rodoslovlja Buffalisa prema podacima Jerolima Buffalisa.

Tablica 2. Rodoslovlje Buffalisa sastavljeno na temelju povijesnih izvora (prvi broj prije imena označuje generaciju a drugi broj osobe dotičnoj generaciji).

12. ili početkom 13. stoljeća, te njihovo sačuvano rodoslovlje, nastalo vjerojatno sredinom 19. stoljeća,²⁴ sadrži 19 generacija (kao rodonačelnik naveden je Črnota, čiji je sin Blaž/Amblazij zabilježen god. 1225.). Međutim, Buffalis se poziva na verziju rodoslovlja Andreisa iz 18. stoljeća u kojemu je Karlota zabilježena pod brojem 4 (ova verzija – kojoj je autor vjerojatno sam Buffalis – koliko je poznato, nije sačuvana).

²⁴ Rodoslovlje u vlasništvu obitelji Slade-Šilović u Trogiru.

2/1. Petar. Petar Bufalov zabilježen je kao svjedok god. 1216. (... Petro Bufali ...),²⁵ 1233. (... Petro Bufali ...),²⁶ 1239. (... Casarizza Petrus, Bufalni Saladinus, ...)²⁷ i god. 1242. (... Petrus Bufali)²⁸ pri čemu se u zapisu iz godine 1239. zarezi nalaze na pogrešnim mjestima; ispravno čitanje navedenog zapisa glasi: ... Casarizza, Petrus Bufalni, Saladinus, ... Prema Buffalisovom rodoslovlju Petar je rođen god. 1163., umro je oko god. 1242. a god. 1212. oženio je Marušu Vučinu, kćerku hrvatskog kneza Desace Vučine/Vučininog i sestru trogirskog kneza Vučine Vučine, kraljevskog podrijetla (Marussia Figliuola del Conte di Croatia Dessazza de Wolčina e Sorella di Wolčina de Wolčina Conte di Traù di Nobile, ed Illustre Famiglia discendenti da Stirpe Reale, Conti e Primati della Croazia legiendosi in particolare di questa Famiglia, che furono in Traù annumerati a quella Nobilità dell'Anno 1226 e per comissione del Re Emerico suo Zio possedeuano le Terre nelle pertinenze di Drid sopra Bosiglina ...). Zapisujući Desacu kao Dessazza de Wolčina i njegovog sina Vučinu Desacinog kao Wolčina de Wolčina (umjesto uobičajenog načina identifikacije pomoću patronima, tj. Wolčina de Dessazza), Buffalis je formirao nasljedno prezime "roda" de Wolčina. Ovaj rod također se nalazi i u njegovom grbovniku *Gioco dell'armi di Traù* uz napomenu da je hrvatski knez Desaca (Dessazza conte di Croazia) imao dva sina: trogirskog kneza Vučinu i kneza Henrika (Enrico Conte de Volcina dimorante a Pressburgo in Ungheria).²⁹ Podatke o ovom rodu u svoj je grbovnik uvrstio i F. Heyer von Rosenfeld³⁰ kao de Volcina oder Wolcina, navodeći pri tome netočni podatak da je Desazza Volcina god. 1226. bio kraljevski ugarski knez Trogira (königlich ungarischer Conte von Traù). S obzirom da o trogirskom knezu Vučini (nepoznatog oca) postoje kontradiktorni podaci, te da Vučina Desacin – o kojemu Buffalis donosi podatke o navodnom kraljevskom podrijetlu – vjerojatno nije ista osoba kao i trogirski knez Vučina iz roda Šubića, potrebno je analizirati do sada poznate podatke o njihovim obiteljima.

Buffalisov navod da je kralj Emerik (*1174.+1204.) brat jednog Vučininog roditelja (zio = očev ili majčin brat) ukazuje da je njegov otac Desaca oženio kćerku kralja Bele II(III). Međutim, potvrda mogućeg braka sa sestrom/polusestrom kralja Emerika nije nađena u genealoškim djelima koja donose relativno potpuna rodoslovlja pojedinih dinastija i plemićkih rodova, tj. sadrže podatke o svim njihovim članovima³¹ (u mnogim

²⁵ Lucićeva ostavština (LO), Arhiv HAZU, Zagreb, XI, str. 30.

²⁶ CD 3, str. 378.

²⁷ CD 4, str. 80.

²⁸ CD 4, str. 154.

²⁹ F. Madirazza: *Il Re d'Armi di Traù*, *Smotra dalmatinska*, Zadar, 1900., god. 13, br. 73.

³⁰ F. Heyer von Rosenfeld: *Wappenbuch des Königreichs Dalmatien*, Nürnberg, 1873., str. 89.

³¹ E. Reusner: *Genealogia imperatorvm regvm, principvm, comitvm, baronvm et dynastarvm Germanorum totius Orbis Christiani ...*, Frankfurt, 1612. str. 104-105.; J. Hübner: *Genealogische Tabellen*, Leipzig, 1737., *Erster Theil*, Tab. 108-109.; F. Broemmel: *Genealogische Tabellen zur Geschichte des Mittelalters bis zum Jahre 1273*, Basel, 1876., Tab 61.

genealogijama europskog plemstva donose se podaci samo o muškarcima koji su doživjeli zrelost te onim ženama čiji su brakovi od značaja za nasljeđivanje prijestolja i pojedinih imanja/titula). S obzirom da je o plemiću Vučini Desacinom sačuvan samo jedan zapis sačinjen god. 1227. u Splitu (Vulcinna de Desazza)³² u kojem se spominje kao jamac, ne može se utvrditi njegova pripadnost određenom rodu. Stoga nije potpuno sigurno je li ovaj Vučina identičan s Vučinom, ocem Saladina (Saladinus de Volcina; spominje se u razdoblju 1227.-1242.), jedinim trogirskim plemićem imenom Vučina koji je živio početkom 13. stoljeća, ili je riječ o nekom drugom plemiću istog imena.

I. Lucić donosi i sadržaj isprave hercega Kolomana iz god. 1226. u kojoj se nekadašnjem trogirskom knezu Vučini ukidaju sva prava i jurisdikcija koju je dobio od njegovog (Kolomanovog) strica kralja Emerika, te se područje Drida dodjeljuje biskupu Tregvanu. Ovaj je privilegij potvrdio god. 1227. kralj Andrija I(II) "proglasivši bezvrijednim i poništenim sva prava spomenutog Vučine i Budislava, rođaka kneza Grgura, ili drugih koji su ih tamo dobili (... quam vel Vulcina quondam Traguriensis comes vel Budislaus Gregorii comitis consobrinus ...)."³³ Kako podatak o srodstvu knezova Budislava i Grgura bribirskog upućuje i na moguće Vučinino podrijetlo iz roda župana/knezova bribirskih, potražena je potvrda u nekoliko verzija rodoslovlja Šubića. Prvu verziju, koju je u 17. stoljeću sastavio I. Lucić³⁴ također donosi i Stokvis u svom inače vrlo preciznom genealoško-kronološkom priručniku³⁵ nastalom u posljednjem desetljeću 19. stoljeća. Prema ovoj verziji rodonačelnik je Stjepan, čiji su sinovi trogirski knez Stjepko (+1264.) i Grgur I., knez Splita god. 1229. Kao Stjepkovi sinovi navedeni su Joakim (splitski knez), Juraj I. (omiški, trogirski i šibenski knez), Mladen I. (trogirski i splitski knez), ban Pavao I. i Nikola I. (zabilježen god. 1275.); knez Vučina nije zabilježen. Ova se verzija rodoslovlja Šubića ponajviše podudara s Nagyevom verzijom iz god. 1865.³⁶ u kojoj rodoslovlje također počinje s istim Stjepanom, no kao njegovi sinovi navedeni su Stjepan II. (Stjepko), trogirski grof³⁷ i slavonski ban (1250., 1270.) te Jakov (1251.), koji je identičan Grguru u Lucićevoj i Stokvisovoj verziji. Kukuljevićevo rodoslovlje knezova Šubića i Zrinskih iz god. 1883.³⁸ započinje s Vukilom (1090.-1100.) nakon kojeg u izravnoj liniji slijede bribir-

³² CD 3, str. 266.

³³ CD 3, str. 278.

³⁴ I. Lucić: Povijesna svjedočanstva, str. 554-555.

³⁵ A.M.H.J. Stokvis: Manuel d'histoire, de généalogie et de chronologie de tous les états du globe, Amsterdam, reprint 1966., Troisième partie, Chapitre VI, tableau généalogique No. 17.

³⁶ I. Nagy: Magyarország családai, Vol. 12, Pešta, 1865., str. 435.

³⁷ Riječ comes u srednjovjekovnoj Dalmaciji ekvivalent je tituli kneza (npr. knez Trogira); u kasnijim razdobljima mletačka je uprava pojedinim obiteljima dodjeljivala nasljednu titulu conte. Titule comes/conte (=knez) ili conte (=grof) nisu po rangu ekvivalent kako knezu (tal. principe, fr. prince, njem. Fürst) tako niti grofu (tal. conte, njem. Graf, mađ. gróf) u njemačko-austrijskom-ugarskom sustavu plemstva.

³⁸ I. Kukuljević Sakcinski: Zrin grad i njegovi gospodari, Zagreb, Tiskara narodnih novinah, 1883.

ski župan Marmonja (1102.) i župan "Bogdan ili Bogdanica" (1164.). M. Wertner god. 1891. donosi rodoslovlje Šubića³⁹ koje započinje s županom Bogdanom, te se uglavnom podudara se Kukuljevićevom verzijom. Nakon Bogdana slijede u izravnoj liniji njegov sin grof Miroslav I. (1180.-1184.) i unuk grof Grgur I. (1180.-1184.). Među Grgurovim sinovima su "Vuičin ili Višen" (Buyssen; zvonigradski knez, +1224.), Grgur II. (kninski biskup) i "Pribinja ili Privica" (Privica; bribirski knez 1197.). Idućoj generaciji pripadaju Pribinjini sinovi "Grgur III. ili Gevriša" (bribirski, splitski i šibenski knez), Juraj I. (bribirski knez), Stjepan I. (bribirski i trogirski knez) te bribirski knez "Vulčina" (oko 1200.; u Wertnerovoj verziji: Vulcina; 1200 kör. traui knéz, é. m. 1226.). Prema ovoj verziji knez Vučina brat je kneza Grgura, dok se u rodoslovlju V. Klaića iz god. 1897.⁴⁰ ne nalaze kneževi Vučina i Budislav, čija rodbinska veza s potomcima župana Bogdanca nije poznata. U Klaićevom su rodoslovlju biskup Grgur i Višen braća župana Miroslava, čiji su sinovi splitski knez Grgur I. i trogirski knez Stjepan, otac knezova Stjepka i Jakova. Novija istraživanja povijesti roda Šubića ukazuju da je trogirski knez Vučina (1205.-1208.) vjerojatno nećak župana Bogdanca, a njegovi su sinovi Grgur/Juraj, Martin/Martinuš i, vjerojatno, Pribina.⁴¹

Jedan od rijetkih sačuvanih izvora koji se odnosi na potomke i nasljednike kneza Vučine je ugovor trogirske općine i Vučininog unuka Mihe (Miche filij condam Martinusii filii condam comitis Uulcinne)⁴² iz god. 1272. u kojem mu trogirski općina obećaje platiti 350 malih lira ukoliko od kralja u zamjenu za Drid ne primi drugu zemlju. Ovaj ugovor također spominju I. Lucić⁴³ i N. Jakšić,⁴⁴ koji u članku o zadarskom plemićkom rodu Martinušić-Pećar kneza Vučinu navodi kao njihovog rodonačelnika (prezime roda motivirano je Vučininim sinom a Mihininim ocem "Martinušićem").⁴⁵ Međutim, Buffalis u svom rodoslovlju navodi da je Petrov sin Vučina (Tablica 2., osoba 3/1.) postao nasljednikom dobara nakon utrnuća Vučine linije, tj. njegovih sinova Saladina, Martina i Grgura te unuka Mihe, sina Martinovog (... l'estinzione della Linea di Wolčina, che furono Sabbatino/Salladino (?) detto il Musico, Martino e Gregorio suoi Figliuoli, e Micha Figliuolo del sudetto Martino), iz čega proizlazi da zakoniti nasljednici Vučine izumiru u drugoj

³⁹ M. Wertner: A középkori délszláv uralkodók. Genealogiai története, Temišvar, 1891., IX tábla.

⁴⁰ V. Klaić: Bribirski knezovi od plemena Šubić do god. 1347., Zagreb, 1897.

⁴¹ D. Karbić: The Šubići of Bribir. An example of Croatian noble kindred, PhD Thesis, Budapest, 2000. Zahvaljujem autoru koji mi je ustupio genealoške i kronološke podatke o rodu Šubić.

⁴² TS1, str. 377.

⁴³ I. Lucić: Povijesna svjedočanstva, knj. I, str. 242.

⁴⁴ N. Jakšić: Zadarska plemićka porodica Martinušić-Pećar, Radovi, Razdio povijesnih znanosti (17), 1990./1991., God. 30., sv. 30, Sveučilište u Splitu, Filozofski fakultet – Zadar, Zadar, 1992., str. 93-123.

⁴⁵ Latinski oblik imena Martinusius u prijevodu Lucićevog djela je Martinusij, dok ga N. Jakšić prevodi kao Martinušić, što nije ispravan oblik. Naime, prezime njegovih potomaka – Martinušić – ukazuje da je rodonačelnikovo ime Martinuš. Stoga osobno ime Martinusius treba čitati Martinuš/Martinoš, kao npr. Petrossius = Petroš, Dragossius = Dragoš itd.

generaciji. No, F. Madirazza na temelju spomenutog Buffalisovog grbovnika donosi podatak da je Vučina imao samo dva sina, odnosno da je Petar Buffalis nasljedio Vučini-na dobra nakon njihove smrti (... Sabbatino e Gregorio suoi cugini, morti senza prole).⁴⁶

3/1. Vučina. Prema podacima iz Buffalisovog rodoslovlja Vučina Petra Bufalovog (* 1213. + 1285.), oženio je god. 1233. Dobru, kćerku Andrije Mihačevog Vitturija. Međutim, ovaj Vučina u Baradinim zapisima, koji počinju s god. 1263., nije zabilježen, a podatak o Andriji Mihačevom Vitturiju nije točan. Naime, sučuvana genealogija roda Vitturi u Trogiru koja počinje s Totilom Držimirovim (1212.)⁴⁷ i rekonstrukcija rodoslovlja Vitturija na temelju sačuvanih izvora⁴⁸ ukazuju da prva osoba imenom Mihač/Mikac (Michatius) u ovom rodu jest Držimirov potomak u četvrtoj generaciji (1335.-1339., + prije 1358.), sin Petra Jakovljevog Vitturija i Margarete, kćerke Mihača Dujmovog "de Mechacçis" (=Papali) iz Splita i Drage Mazzarello iz Trogira. Nadalje, Buffalis navodi da se Vučina sestra Ursula (* 1216.) oko god. 1241. udala za trogirskog plemića Jakova Chiudi (Claudio). No, genealogija roda Chiudi može se pratiti tek od Klaudija (Claudius) Maurencijevog koji je zabilježen u razdoblju 1264.-1293.

4/1. Dujam Morsika. Prema Buffalisovom rodoslovlju Mursiza Dojmo (*1234. + 1311.) sin je Vučine Petra Bufalovog; god. 1254. oženio je Klaru, kćerku Dese Andreisa (Clara Figlia di Dessa Amblasi, ò sia de Andreis). Prilikom ovog vjenčanja, kao i prilikom vjenčanja njegovog pretka Petra s Karlotom Andreis god. 1112., Buffalis se poziva na verziju rodoslovlja Andreisa nastalu prije druge polovice 18. stoljeća, no u sačuvanom rodoslovlju ne spominje se Klara, žena Dujma Morsike Buffalisa. Dujam je, prema Buffalisu, umro god. 1311. (Nell'anno 1311 cesso da vivere il prefato Mursiza Dojmo ...), no u sačuvanim izvorima već je god. 1272. zabilježena njegova udovica imenom Katena (Actum in domo Catene relicte Duimi de Morcega faba, ...).⁴⁹ U Baradinim zapisima Dujmov brat zabilježen je god. 1264. kao Maurus filius quondam Uelcinne Petri Bufali⁵⁰ a Dujmov nadimak u sačuvanim izvorima zapisan je na 46 različitih načina:⁵¹ Marcegafaba, Marciquafaba, Marica, Marsica, Marsicafaua, Marçafaba, Marçega (faba), Mersicafaba, Mocçicafaba, Morcega, Morcega Faba, Morcega faba, Morcega faua, Morcegafaba, Morcegafaua, Morchica faba, Morcigna, Morcignafaba, Morciqua, Morciquafaba, Morfica, Morfisa, Morsca, Morscafaua, Morseca, Morseca faba, Morsecafafa, Morseça, Morsica, Morsica faba, Mor-

⁴⁶ F. Madirazza: *Il Re d'Armi di Traù, Smotra dalmatinska*, Zadar, 1900., god. 13, br. 73.

⁴⁷ PAZd, *Ostavština Šime Ljubića*, kut.3, sv. 2h.

⁴⁸ M. Andreis: *Trogirski patricijat*.

⁴⁹ TS1, str. 289.

⁵⁰ TS1, str. 85.

⁵¹ M. Andreis: *Struktura imenske formule u srednjovjekovnom Trogiru (13. i 14. stoljeće)*, rukopis, Zagreb, 2000.

sicafaua, Morsicha, Morčecha, Morčega, Morčegafaba, Morčicafaba, Morčicha, Močicafaba, Murseca, Mursica, Mursica fava, Mursicafaba, Mursicafaua, Mursicafava, Mursiza (!) i Murčicafafa. Također treba napomenuti da je u Buffalisovom rodoslovlju Morsika zabilježen kao Mursiza, što upućuje na čitanje "Mursica", dok se u Baradinim zapisima oblik Mursiza nijednom ne spominje (jedini zapis ovog oblika potječe od Lucića, koji u više navrata srednjovjekovne antroponime donosi talijanskim pravopisom 17. stoljeća, a ne u njihovom izvornom obliku).

5/2. Desa. U Buffalisovom rodoslovlju kao jedini Dujmov (Morsikin) sin (... lasciato doppo di se un solo Figliuolo nominato Dessa Dojmo nato li 7 Mag:° 1256.) naveden je Desa Dujam (Dessa Doimo, *1256. +1322.), koji je god. 1275. oženio Mikaelu de Michaelis, kćerku plemića Nikole. Iako Buffalis donosi različite grbove rodova Mazzarello i "Michaelis", rekonstrukcija trogirskog patricijata u srednjem vijeku jasno ukazuje da patronimik/prezime "de Michaelis" pripada rodu Mazzarello i odnosi se na njihove pripadnike tijekom druge polovice 15. stoljeća. Tada se npr. Ser Franciscus Nicolai Michaelis spominje ponekad kao Ser Franciscus Michaelis a svega u nekoliko slučajeva kao Ser Franciscus condam Ser Nicolai Mazarolich. Desa Dujmov često se spominje u Baradinim spisima u razdoblju od god. 1264. do 1282. God. 1284. izabran je među 38 vijećnika (dominus Dessa Morsiche) a također i kao jedan od četiri advokata (Dessa Morsiche faue).⁵² God. 1272., 1282. i 1284. zabilježen je kao egzaminator te se u sačuvanim dokumentima spominje do god. 1316. pri čemu ni jednom nije zapisan kao Desa Dujam (Dessa Duimus), već isključivo kao Desa Dujmov (Dessa Duimi). Iako Buffalis u svojem rodoslovlju ne spominje drugu Dujmovu djecu, u sačuvanim su izvorima zabilježene Desine sestre Agapis, Stana i Skimosa, čiji je prvi muž Ilija iz roda Kazarica (+ prije 1270.), a drugi knez Petar Martinušev, unuk trogirskog kneza Vučine iz roda Šubića (+ poslije 1279., Domina Scimosa, uxor domini comitis Petri de Martinoscio, voluntarie — debere dare et solvere domino Desse Duymi, fratri suo ...).⁵³

6/1. Dujam. Prema Buffalisovom rodoslovlju Dujam (*1277. + poslije 1306.), jedini je sin Dese Dujma (... un unico maschio nato li 2 Genaro 1277, cui pose il nome di Dojmo, ...). Međutim, Dujam nije bio jedini sin Dese Morsikinog; njegov brat Martin više je puta zabilježen u notarskim spisima (... contra Martinum filium Desse Morciquafabe;⁵⁴ ... a Martino filio Desse de Mursca ...⁵⁵). Prema Buffalisu Dujam je oženio god. 1294. Produ (Pradia), kćerku bana Pavla I. Šubića Bribirskog. Uz ovaj podatak, koji se ne nalazi ni u

⁵² CD 6, str. 503.

⁵³ TS2, str. 229.

⁵⁴ TS3, str. 113.

⁵⁵ TS3, str. 209.

jednoj od šest navedenih verzija rodoslovlja Bribirskih knezova od plemena Šubić, treba upozoriti da je prema Klaićevim podacima ban Pavao I., u izvorima zabilježen od god. 1272., umro u svibnju 1312., oženio god. 1289. Ursu nepoznatog roda (+ 5. listopada 1303.). No, uz pretpostavku da su i Buffalisovi i Klaićevi podaci točni, proizlazi da je Proda (kao zakonita kći) rođena najranije god. 1289. te da se udala i postala majkom u petoj godini života. Nadalje, s obzirom da je Pavlov sin Juraj II. već god. 1303. bio knez Splita i Trogira, vjerojatno je rođen prije god. 1289. Stoga su podaci u Wertnerovoj verziji, koji spomenutu Ursulu navodi kao drugu ženu (prvoj Pavlovoj ženi nije poznato ime), u ovom slučaju točni. Dujam Dese Dujmovog zabilježen je u sačuvanim izvorima god. 1292. (kao svjedok) i 1293., a umro je prije god. 1325. kada se u jednoj ispravi⁵⁶ spominju Mengacij/Minjača Silvestrov (Mengaça Siluestri) i Marin Dujmov (Marinus Duymi) kao unuci i nasljednici pokojnog gospodina Dese Dujmovog Morsikafave (nepotes et heredes condam domini Dese Duymi Mursicafaua). Ime Marin pogrešno je zapisano/pročitano te je u istom dokumentu zabilježen i kao Martin (... dicto domino Dese Duymi auo ipsius Mengaçe et Martini). Međutim, Buffalis u svojem rodoslovlju ne spominje kćerku koja bi bila udata za Silvestra Mazzarella, oca Mengacijevog. Prema njegovim podacima u Dujmovom braku s bribirskom kneginjom rođeno je petoro djece: Martin (*1295.), blizanci Jakov i Goja (*1297.), Ciprijan reč. Bufal (*1300.) i Matija (*1304.); Goja se god. 1325. udala za Marka Salingveru, Matija god. 1331. za Josipa Stjepanovog a Ciprijan je god. 1322. oženio Katarinu, kćerku Šimuna Sobote koja je umrla pri porodu 5. ožujka 1323. Spomenuti "Marko Salingvera" nije zabilježen u sačuvanim izvorima (Salingvera Držimirov pripadnik je roda Vitturi), Josip Stjepanov – pripadnik roda Cega – spominje se u izvorima u razdoblju 1313.-1360., a Šimuna Sobotu nije moguće identificirati kao pripadnika ovog roda.

7/1. Martin. U sačuvanim izvorima zabilježen je god. 1324., 1328., 1335., i 1338. kao sudac, god. 1335. kao egzaminator a god. 1337. kao blagajnik; prema Buffalisovim podacima rođen je god. 1294., umro je oko god. 1359. a god. 1324. oženio je Tomicu, sestru blaženog Augustina Casotti (Kažotić), zagrebačkog biskupa. Iako se ovaj podatak ne može potvrditi u drugim izvorima, zasigurno nije riječ o pravoj sestri Augustinovoj. Točna godina Augustinovog rođenja nije poznata, no na temelju podataka iz Baradinih zapisa i činjenice da je stupio u dominikanski red god. 1277. može se zaključiti da je rođen između god. 1255. i 1260. U notarskim spisima zabilježeni su njegova braća (u vrijeme zapisa bili su punoljetni tj. stariji od 18 godina): god. 1274. klerik Vučina (postoji mogućnost da su Vučina i Augustin ista osoba),⁵⁷ i od god. 1286. Donat. Međutim, prema Lucićevim bi-

⁵⁶ CD 9, str. 269.

⁵⁷ P. Grgec: Blaženi Augustin Kažotić i njegovo doba, Zagreb, 1963.

⁵⁸ F. Rački: Notae Joannis Lucii, str. 229.

lješkama⁵⁸ Nikola Kažotov u svojoj oporuci od 17. studenog 1317. kao nasljednike imenuje sinove Donata, Kažota i Bunu, kćerke Bitkulu i Tragurinu te ženu Goju (heredes instituit Donatum, Kasoctum et Bunam filios Bitcule et Tragurine filie X partem, nominat uxorem Goyam). P. Andreis u svojoj knjizi navodi da je bl. Augustin "imao jednu sestru koludricu u Sv. Andriji na otoku Čiovu, a druga, po imenu Bitkula, bila je žena Vicka Amblazija, utemeljiteljica crkve i beneficija Sv. Barbare, kao također i druge, udate za odlične ličnosti Provincije i domovine."⁵⁹ Ukoliko su Buffalisovi podaci točni, s obzirom da se Tomica udala sedamdesetak godina nakon Augustinovog rođenja, vjerojatno je Nikolina kćerka iz drugog braka (polusestra Augustinova). No, njen je otac god. 1317. - sedam godina prije navodnog vjenčanja – ne spominje među svojom djecom – nasljednicima.

8/1. Dujam. Dujam Martinov bio je god. 1370., 1371., 1377. i 1386. sudac, odnosno god. 1387. i 1388. rektor. Sačuvana je oporuka njegove žene Frančice sastavljena 15. srpnja 1371.⁶⁰ u kojoj se spominju sedmero njihove djece: sinovi Ivan, Bufal i Martin⁶¹ te kćerke Gojčica, Dobra, Marica i Lena.

Buffalis u svojem rodoslovlju tvrdi da je Martinov sin Dujam (*1325.) god. oženio 1352. Franku de Ciprianis Quarco, kćerku trogirskog rektora Nikole (Figliuola del Conte Nicolò de Ciprianis Quarco Rettor di detta Città) i udovicu Petra Lucića. Uz podatak o rodu de Ciprianis Quarco treba napomenuti da se ovaj oblik prezimena ne susreće do 18. stoljeća. Naime, prezime roda Quarco pojavljuje se tek od druge polovice 14. stoljeća među potomcima Marina/Maroja reč. Quarco (+ prije 1366.; Marroie Mathei Dobre = Quarco Mathei Dobre) a mogući rod "de Ciprianis" ne može se na temelju sačuvanih izvora jasno definirati. Dvije osobe imenom Nikola Ciprijanov u 14. stoljeću pripadnici su dvaju različitih rodova: Nikola Ciprijana Marinovog (rod "Ciprijan"; sudac god. 1344., 1352. i 1356.) i Nikola Ciprijana Ivanovog (rod "Gracia"; rektor god. 1393.). Stoga spomenuta Franka ne pripada rodu Quarco, a također ne može biti ni kćerka rektora Nikole Ciprijanovog. Prema Buffalisovim podacima Dujam i Franka roditelji su osmero djece: (1) Nikola reč. Bufal (*1352.), (2) "Dopno" (!) (*1354.), (3) Margareta reč. Marica (*1358.), (4) Martin (*1360.), blizanci (5) Žuve/Ivan (*1363., biskup) i (6) Lina (*1363.), (7) Goja (*1366.) te (8) Dobra/Bona (*1368.+1391.); Margareta/Marica se god. 1381. udala za Mihovila Ludovikovog Lodi a Gojica god. 1404. za Ivana "de Dmine". Međutim podaci o vjenčanjima Dujmovih kćeri te o sinu – biskupu Ivanu – nisu u skladu sa sačuvanim izvorima.

⁵⁹ P. Andreis: Povijest Trogira, knj. II, str. 169.

⁶⁰ M. Karbić i Z. Ladić: Oporuke stanovnika grada Trogira koje se čuvaju u Arhivu HAZU u Zagrebu, TT-41, Radovi Zavoda za povijesne znanosti HAZU u Zadru, u tisku. Zahvaljujem autorima koji su mi ustupili rukopis prije njegovog objavljivanja.

⁶¹ Sačuvana je Martinova oporuka iz god. 1432. (Arhiv HAZU, IV.d.24, f.9) u kojoj kao nasljednike spominje nećakinju Margaretu, kćerku Nikole Stjepanovog iz Klisa i nećaka Jakova Bufala Dujmovog.

U sačuvanom prijepisu oporuke Margarete Casotti, žene Jakova Sobote iz god. 1400.⁶² njihova kćerka Jakovica žena je Mihovila Ludovika Ivanovog (tj. pripadnika roda Cega iz grane Cega-Lodi), i majka Jakova koji je nastavio kontinuitet ove grane, kasnije nazvane Celio-Lodi. Nadalje, Ivan de Dmine nije pripadnik istoimenog roda već je riječ o Ivanu, sinu Dominika/Dmine iz roda Lucio;⁶³ sačuvana oporuka Ivanove žene Gojčice iz god. 1471.⁶⁴ u kojoj su kao nasljednici navedeni njeni unuci – braća Jerolim i Ivan sinovi pok. Bive “de Dmine” – a također se spominju i njeni pokojni roditelji Bive Grgurov i Katarina (... pro anima condam ser Biue Gregorij eius patris et domine Catharine eius matris ...), jasno ukazuje da je navedena Gojčica kćerka Bive Grgurovog “Bivce” i njegove žene Katarine. Stoga Goja/Gojčica Buffalis (*1366., 81404. – kako navodi Jerolim Buffalis) nije majka Bivalda/Bive Lucića (*pribl. 1410.), pretka povjesničara Ivana Lucića u petoj generaciji.⁶⁵ a također ni Margareta/Marica nije bila udata za Mihovila Cega-Lodi. U dokumentima koji se odnose na beneficij crkve Sv. Barbare god. 1412. zabilježene su Gojčica, njene sestre Marica i Jelena (=Lena) i njihov brat Bufal Dujmov:⁶⁶ Gojčica kao žena Mirše Mavrovog (iz roda Miršić), Marica kao žena Magdalena Nikolinog (iz roda Domišić) te Jelena kao udovica Petra Bivčinog (tj. Petra Petrovog iz roda “Bivce”). Međutim, nije potpuno jasno čija je kćerka Nikolota, Bufalova nećakinja koja je god. 1421. zabilježena kao udovica Kolana Galellija iz Zadra (*Ser Buffalus Duymi ... ac nomine Mariçe et Helene suorum sororum nec non nomine Nicolote uxori condam ser Colani de Gallelis de Jadra et neptis ipsius Buffali ...*).⁶⁷

Dujmov sin benediktinac Žuve/Ivan (Zuue, o sia Ioanni), prema Buffalisovim podacima bio je papinski legat, guverner Sv. Gotarda i biskup Knina (Vescovo Tiniense); umro je u Beču 30. listopada 1445. Međutim, U. Inchiostri u prikazu dokumenata obitelji Buffalis donosi i jednu ispravu iz god. 1438. u kojemu je Ivan naveden kao senjski biskup (... Ioannis Episcopi Seniensis Appostolice sedis Legati, et Gubernatoris Abbatie Monasterij de Sancto Gotardo ...).⁶⁸ U sačuvanim trogirskim ispravama Ivan je zabilježen god. 1381., 1403. i 1408. kao kanonik (... discreto viro dompno Zuue Duimi Martini, canonico prefate nostre ecclesie ...) ⁶⁹ te god. 1417. kao arhiepzbiter (domnus Zuue Duymi ar-

⁶² Državni arhiv u Zadru, zbirka rukopisa, RKP 75, f. 203.

⁶³ M. Andreis: Trogirski patricijat.

⁶⁴ PAZd, AT, kut. 46, sv. 3, f.19.

⁶⁵ U prijevodu Lucićevog djela navodi se da je I. Lucić na temelju nekih dokumenata mislio da obitelj Lucić potječe od obitelji Belli (=“Bivce”; I. Lucić, n. djelo, str. 554).

⁶⁶ Znanstvena knjižnica Zadar, zbirka rukopisa, MS 293 (No. 15233), f. 155-160.

⁶⁷ Znanstvena knjižnica Zadar, zbirka rukopisa, MS 293 (No. 15233), f. 4; ova osoba vjerojatno nije identična s Bufalovom nećakinjom, također imenom Nikolota, kćerkom Marice i Magdalena Domišića, koja je god. 1448. zabilježena kao žena Nikole Mazzarella.

⁶⁸ U. Inchiostri, *Bulletino di archeologia e storia dalmata*, Anno XII, Spalato, 1889., str. 168-169.

⁶⁹ CD 16, str. 213.

chipresbiter);⁷⁰ u Eubelovoj kronologiji katoličke crkve⁷¹ kao senjski biskup u razdoblju 1432.-1442. naveden je Rabljanin Ivan Dominis, a kao kninski biskup 1428.-1438. Ivan nepoznatog prezimena, iz zagrebačke dijeceze, odnosno 1438.-1447. biskup Dimitrij također iz zagrebačke dijeceze.

9/1. Bufal/Nikola. Bufal je zabilježen god. 1390. kao egzaminator;⁷² god. 1395. u Splitu prilikom pomirbe dvije stran(k)e trogirskih plemića (ser Bufalus Dujmi Martini),⁷³ te god. 1381., 1389., 1390., 1391., 1402., 1403., 1413., 1415., 1421. i 1424. kao sudac, a god. 1403., 1415., 1417., 1418., 1419. i 1420. kao rektor. U Buffalisovom rodoslovlju zapisan je kao Nikola reč. Bufal (*1352. + 1437.), najstariji od osmoro Dujmove djece, dok se u sačuvanim izvorima spominje pretežito kao Bufal (u jednoj ispravi iz god. 1420. zabilježen je kao dominus Nicolaus dictus Buffal).⁷⁴ Lucić ga spominje god. 1417. kao izaslanika kralju Sigismundu (Bufal Dujmov) i god. 1420. kao kapetana grada Trogira, dok ga P. Andreis navodi kao Nikolu i kao Bufala. Međutim, iako je Bufalova žena Dušula zabilježena god. 1450. (... habitat cum domina Dussola relicta Ser Buffali Doymi ...),⁷⁵ podatak o Bufalovom vjenčanju 2. veljače 1380. s Dušulom iz roda Sobota, kćerkom kavalira Petra – brata trogirskog biskupa Bartola, ne može se potvrditi u rodoslovlju roda Sobota. Naime, poznati podaci o ovom trogirskom biskupu nisu u međusobnom skladu. Prema Farlatiju i Eubelovoj kronologiji Bartol (*Zadar (?) početkom 14. stoljeća + Trogir 1361.) je u kronologiji trogirskih biskupa naveden kao 14. biskup – Bartol iz Vallisimontane (god. 1340.);⁷⁶ on je po ocu podrijetlom iz Valmontone u Italiji (nomine Vallismontanis, vulgo Valmontone).⁷⁷ No, u popisu biskupa u trogirskoj katedrali Bartol je zabilježen s prezimenom Sobota (Bartholomaeus de Sobotha), te se uz njegovo ime nalazi i grb obitelji Sobota, koji je također uklesan i na biskupskoj palači te na obiteljskoj grobnici u crkvi Sv. Dominika. Međutim, u genealogiji roda Sobota rekonstruiranoj na temelju sačuvanih

⁷⁰ AT, kut. 66, sv. 29/II, f. 44.

⁷¹ C. Eubel: Hierarchia catholica medii aevi, Vol. I (1198-1431, Regensburg, 1913.), Vol. II (1431-1503, Regensburg, 1914.). S obzirom na moguću pogrešku prilikom pisanja/čitanja riječi "seniensis/senensis" (Senj = Signen) provjereni su podaci i o sienskoj biskupiji (Senen) gdje je navedene godine biskupom bio Carlo Angelini (1427.-1444.).

⁷² CD 17, str. 286.

⁷³ CD 18, str. 5.

⁷⁴ V. Rismondo: Nekoliko trogirskih dokumenata iz XV, XVI i XVII stoljeća. Sveučilište u Splitu, Filozofski fakultet u Zadru, OOUR Prirodoslovno-matematičkih znanosti i odgojnih područja u Splitu, Radovi, God. I(III), Sv. I(III), 1983./1984., Split, 1984., str. 67.

⁷⁵ AT, kut. 46, sv. 6, f. 152.

⁷⁶ I. Lucić: Povijesna svjedočanstva, knj. II, str. 1140.

⁷⁷ D. Farlati: Illyricum sacrum, Tom IV, Venecija, 1769., str. 381; Hrvatski biografski leksikon, sv. 1, Jugoslavenski leksikografski zavod, Zagreb, 1983., str. 482.

izvora ne može se identificirati biskup Bartol, kao ni osoba imenom Petar, koji bi bio otac spomenute Dušule (a također ni prije navedeni Šimun).

Prema ovom Bufalu rod je poprimio prezime sredinom 15. stoljeća.

Iako je Bufal/Nikola potomak Bufala koji je živio početkom 13. stoljeća u devetoj generaciji, ni u jednom do sada poznatom izvoru (izuzev u spornoj ispravi iz god. 1377.) nije zabilježeno prezime Buffalis. U funkciji prezimena tijekom 13. i 14. stoljeća često se nalazi oblik Morsika i njegove varijante, a god. 1432. prilikom sastavljanja oporuke Bufalov brat Martin zabilježen je bez prezimena (nobilis vir ser Martinus Doymi), kao i njegov nećak (ser Jacobus Buffali Doymi). Prezime 'de Buffalis', koje nema funkciju neposredne filijacije (kao npr. kod Bufalovog sina Jakova) pojavljuje se tek kod Bufalovih potomaka u drugoj generaciji. Tako su Jakovljevi sinovi Bartol i Dujam zabilježeni kao članovi velikog vijeća god. 1471.: ser Bartolus condam ser Jacobi de Buffalis, ser Doymus condam ser Jacobi de Buffalis a također i samo s prezimenom bez oznake filijacije kao ser Bartholus de Buffalis⁷⁸ i ser Doymus de Buffalis (1481.).⁷⁹

Također treba napomenuti da se tijekom 13. stoljeća ime/nadimak Bufal susreće još kod nekoliko osoba za koje se ne može sa sigurnošću utvrditi da pripadaju rodu Buffalis. Iako su godine 1242. u istoj ispravi zabilježeni Petar Bufalov (Petrus Bufali) te Juanne, Tritice et Perne filii Bufali,⁸⁰ genealoška analiza trogirskog patricijata ukazuje da se i u ovom slučaju zarezi nalaze na pogrešnom mjestu. "Juanne, Tritice" identificiran je kao Ivan "Trenta", čiji je nadimak također zabilježen na brojne načine – Frenta, Trinco, Trienta itd. – a Prve Bufalov ("Perne" = Perue) je vjerojatno Petrov brat. God. 1279. spominje se Marko pok. Lovre Bufalovog (Marcus, filius quondam Laurentii Bufalis),⁸¹ no o Marku i njegovom ocu Lovri nema drugih podataka te vjerojatno ne pripadaju rodu Buffalis. Za Črnehu Bufalovog oženjenog Katenom, njegove sinove Matišu i Miroslava te kćerku udatu za Ciprijana iz Šibenika, koji se spominju od god. 1258. do 1282. može se pretpostaviti da su pripadnici roda Buffalis, iako ih Jerolim u svojoj genealogiji ne spominje. Oni su naslovljeni s titulom "gospodin" (... domine Catene uxori Cerneche Bufali,⁸² ... dominum Meroslaum filium Cernecche Bufali⁸³), a Črneha je osobno ime koje se također i prije pojavljuje u rodu Buffalis (Črneha Bufalov, rođ. god. 1152. prema podacima iz Buffalisovog rodoslovlja, otišao je s kraljem Andrijom u Svetu zemlju god. 1217. gdje je i umro). Međutim, moguću vezu ove obitelji s ostalim osobama navedenim u Tablici 2.

⁷⁸ I. Pederin: Acta politica, str. 116-117.

⁷⁹ I. Pederin: Acta politica, str. 155.

⁸⁰ CD 4, str. 154.

⁸¹ TS2, str. 221.

⁸² TS1, str. 231.

⁸³ TS3, str. 83.

nije moguće utvrditi. God. 1348. među patronima crkve Sv. Barbare zabilježena su braća Dujam i Krševan (... Duymum et Grisogonum quondam domini Martini Morchafarie),⁸⁴ no nije potpuno jasno odnosi li se oblik "Morchafaria" na rod Buffalis (=Morsichafaua?), ili je riječ o pripadnicima nekog drugog roda.

Sve veći broj dostupnih izvora iz 15. stoljeća, posebice oporuka, te matica krštenih grada Trogira koje počinju s god. 1569. (sačuvane matice vjenčanih počinju s god. 1702., a umrlih s god. 1609.)⁸⁵ omogućuju preciznije praćenje genealogije roda Buffalis i provjeru pojedinih datuma rođenja, vjenčanja i smrti. Prema Buffalio, u izravnoj liniji dalje slijede (osoba br. 9/1. u Tablici 2. – Nikola reč. Bufal – pripada XI. generaciji u Buffaliovom rodoslovlju prikazanom u Tablici 1.):⁸⁶

XII. Jakov. *1381., 81420.: Nikolina Cippico. Braća i sestre: Dujam (*1383.), Tomica (*1388., 8 Petar Lodi Mihovilov).⁸⁷

XIII. Dujam. *1431., +1506., 81463.: Jakovica Lucio. Braća i sestre: Bartol (*1432. +1503.), Martin (*1434. +1474.), Petrica (*1435., 81451.: Mihač/Mikac Vitturi), Dušula (*1436.).⁸⁸

XIV. Jakov. *1464., 81488.: Margareta Dominis iz Raba; primljen u plemićko vijeće grada Trogira god. 1482.

XV. Ivan. *1489., +1557., 1. 81531.: Ursula de Nicolinis iz Hvara, 2. 81545.: Veronika Tavileo iz Šibenika. Braća i sestre: Margareta (*1492. +1503.), Nikolina (*1494., 81515.: Jakov Celio Cega), Frane (*1499.), Elizabeta (*1501., 8 Gatin Bononia iz Šibenika).

⁸⁴ CD 11, str. 482.

⁸⁵ Zahvaljujem don Ivanu Đurđeviću i don Tomislavu Čubeliću koji su mi omogućili rad u Župnom arhivu.

⁸⁶ U Buffaliovoj genealogiji navedena su samo djeca rođena u zakonitim brakovima. No, prema podacima iz matičnih knjiga i oporuka, trogirski su plemići priznavali brojnu djecu rođenu u izvanbračnim vezama, koja nisu imala pravo na plemićki naslov (osim ako sami nisu primljeni u plemićko vijeće). Tako su npr. tijekom 17. stoljeća krštena izvanbračna djeca (a) Ivana Bartola Buffalio (XVII. generacija) s njegovom služavkom Margaretom (Jelena *1628., Bartol *1632. i Katarina *1635.), zatim sin Jerolim (*1639.) s Petronijom bez zabilježenog prezimena, sin Petar (*1641.) s Anom također bez zabilježenog prezimena ("eius femina") te devetero djece s priležnikom Petricom "Banovom/Dundotovom" (usp. tekst); u svojoj oporuci sastavljenoj 16.11.1669. Ivan Buffalio spominje izvanbračne sinove dominikanca fra Jerolima i svećenika don Petra (majka: Anica Vilić); (b) djeca Ivana Krstitelja Buffalio (XVIII. generacija) i Klare Nadulićine, od kojih je Ivana god. 1703. vjenčana s Ivanom Vechio; (c) djeca Ivana Frane Buffalio (XIX. generacija) i njegove služavke Jelene Melade iz Lukorana: Antica (*1729.) i Ruža (*1732.) itd.

⁸⁷ Sačuvani notarski spisi trogirske općine (Arhiv Trogira, kut.67, sv.1, f.16) ukazuju da je god. 1435. Stjepan Vitturi Nikolin primio dotu za svoju ženu Tomicu od svog šogora (cognatus) Jakova Bufala Dujmovog na temelju bračnog ugovora iz god. 1431. Stoga podatak o vjenčanju Tomice god. 1413. s Petrom "Lodi", sinom Mihovila – koji je prema Buffalio oženio sestru njenog oca – nije točan.

⁸⁸ Buffalio u svom rodoslovlju navodi da je Dušula umrla neudata u obiteljskom domu. Međutim, prema podacima iz trogirskog arhiva ona je 26.1.1458. sklopila bračni ugovor s Jakovom Cegom (AT, kut. 24, sv. XXVI.1, f. 494) te je god. 1494. među biračima rektora crkve Sv. Barbare kao udovica Stjepana Cege zabilježena zajedno s bratom Bartolom Bufalio pok. Jakova (AT, kut. 40, sv. 68/1, f. 43).

XVI. Vicenco (2). *1547., 81604.: Magdalena Chiudi. Braća i sestre: Lukrecija (*1532., 1. 81549.: Šimun Gazzari iz Hvara; 2. 81571.: Anđeo Angeli iz Hvara), Margareta (*1534., 81556.: Blaž Andreis), Jerka (*1548.+1626.).

XVII. Ivan Bartol. *1605. + 1677., 8 Petrica Martinčić reč. Miroslavić ili Dundeto. Sestre: Margareta (*1606., 81623.: Petar Celio), Jelena (*1610.+1617.), Katarina (*1612.+1615.). Buffalis navodi da je Petrica kćerka Jakova Martinčića, plemića Svetog Rimskog Carstva i Ugarske (Nobile del Sacro Romano Impero e di Vngaria), prema diplomi cara Rudolfa II. od 3. travnja 1592. Jakovljevi otac, Splitsanin, oženio se u Trogiru u kući Miroslavić, a majka Cvita kćerka je plemića Nikole de Tolentisa. U rukopisu također donosi i shematsko rodoslovlje potomaka Petra de Tolentis, oca šibenskog biskupa Luke I (1468.-1491.), kojima je god. 1480. car Fridirk III. (IV.) dodijelio plemstvo Svetog rimskog carstva (... tutti li discendenti di detta Famiglia tanto da Maschi quanto da Femine ....). Nikola de Tolentis potomak je Petrov u petoj generaciji a njegova sestra Livija, udata za Ivana Vitturija, majka je Palme, žene splitskog plemića Andrije (de Petrachis) Comulija. Andrijini sinovi Ivan, Aleksandar i Komul primljeni su god 1659. u trogirsko plemstvo.

Međutim, oporuka Ivana Buffalisa, podaci iz trogirskih matrica krštenih te činjenica da Jerolim Buffalis samo u ovom slučaju ne navodi datum vjenčanja te ne donosi odgovarajući bračni ugovor ukazuju da su navedeni podaci o Petrici Martinčić upitni. Naime, prilikom krštenja njihove djece Petrica/Petronila Martinčić (Banova, Dundotova) navedena u matičnim knjigama isključivo kao Ivanova priležnica (femina) ili poslužnica (serva): Jerolim *12.1.1644. (majka: Petrica, priležnica), Jakov *27.12.1644. (majka: Petrica Banova), Margareta *18.1.1646. (majka: Petrica, poslužnica), Krstitelj *29.12.1647. (majka: Petrica, priležnica; drugom rukom prije imena "Petronilla" dodano je "D." [=Domina]), Margareta *9.3.1649. (majka: Petrica Dundotova, priležnica), Elizabeta *19.3.1650. (majka: Petrica Dundotova, priležnica), Nikolota *4.1.1653., +14.11.1654. (majka: Petrica, priležnica) i Vicenco *-3.1654., +8.11.1654. (majka: Petrica, priležnica).

XVIII. Ivan Krstitelj. *28.12.1648.; +1732., 81680.: Marija Hettoreo iz Hvara, udovica Julija Jakše, plemića Hvara i Splitsa. Braća i sestre: Jelena (*1635., 81653.: Kuzma Sirošić (?)), Jerolim (*18.11.1637., dominikanac). Katarina (*1639.+1672.), Petar (*29.6.1642., ljubljanski kanonik),⁸⁹ Margareta Elizabeta (*9.3.1649., 81680.: Augustin Casotti).⁹⁰ Kanonik

⁸⁹ Prema oporuci I. Buffalisa (usp. bilješku 86), Petrova majka je Anica Vilić.

⁹⁰ U spomenutom shematskom prikazu potomaka Petra de Tolentis naznačeno je i ovo vjenčanje. Prema podacima iz trogirskih matičnih knjiga njihov sin Ivan Casotti oženio je god. 1717. Lukreciju Cega, Ivanov sin Antun god. 1753. rodicu Juliju Buffalis (XX. generacija), a njegov brat Ignacij god. 1773. Magdalenu Nutrizio. Ignacijev sin Antun, koji je god. 1800. oženio Mariju Cippico, otac je književnika Marka Casottija (1804.-1842.), autora romana "Milienco e Dobrilla". Markova sestra Marcela (*1802.) udala se god. 1823. za Franu (*1797.), sina pravника i pisca Vicenca Draga (1770.-1836.), potomka kotorske plemićke obitelji koji je u razdoblju 1823.-1836. bio sudski pretor u Trogiru.

Petar i Ivan Krstitelj dobili su od cara Leopolda II. hrvatsko-ugarsko plemstvo također zabilježeno u matičnim knjigama kao npr. 20. travnja u Kaštel Štafiliću prilikom vjenčanja Krstiteljeve kćerke Ruže (Nobilis Vngarie),⁹¹ god. 1749. u Trogiru prilikom krštenja Jerolimovog sina Ivana Frane (Nobilis totius Hungarie) itd.

XIX. Ivan Frane. *1688., 1. 81717.: Ursula Dojmi iz Hvara (+1717.), 2. 81724. Franka Dominis iz Brača (+1728.), 3. 81733.: Petrica Cippico. Braća i sestre: Ruža (*1684.; 81716.: Ivan de Ciprianis Quarco), Prospera (*1692., 81725.: Ivan Luka Colnago), Magdalena (*1696.+1699.).

XX. Jerolim (2). *1725., +1790., 81743.: Magdalena Crnica iz Nina. Sestre: Marija (*1726., 1. 81750.: Frane Crnica iz Nina, 2. 81757.: Petar Maruli), Lukrecija (*1727.+1732.), Julija (*1734., 81753.: Antun Casotti), Klara (*1738., 81758.: Lucije Perojević).

XXI. Antun. (*1743.+1743.), Franka (*1744., 81766.: Frane Jakša iz Hvara), Ana Marija (*1747.), Ivan Frane (*1750.+1750.),⁹² Ivana (*1751., 81768.: Stjepan Matulić iz Postira), Vicenco (*1752.),⁹³ Klara (*1754.+1755.), Domenika (*1756.), Cecilija (*1757.+1757.)

* * * * *

Genealoškom analizom baze vitalnih podataka trogirskog patricijata u srednjem vijeku identificirani su pripadnici roda Buffalis i ostalih rodova koje Jerolim Buffalis u svojem rukopisu obrađuje. Usporedba Buffalisovog rodoslovlja sa sačuvanim izvorima iz razdoblja od 13. do 15. stoljeća pokazuje da pojedini podaci (datumi smrti, imena osoba te ženidbene veze s uglednim i moćnim plemićkim obiteljima) nisu u međusobnom skladu. Navedeni brakovi (prvih deset generacija roda) ne mogu se potvrditi u dostupnim izvorima, a veliki broj netočnih podataka koji se odnose na razdoblje srednjeg vijeka ukazuje da Buffalisovom rodoslovlju treba pristupiti s oprezom. To se također odnosi i na njegov grbovnik, koji sadrži niz neprovjerenih i netočnih podataka o stotinjak trogirskih obitelji. Nadalje, niz proturječnih podataka uočen tijekom analize rodoslovlja hrvatskog plemstva u srednjovjekovnom razdoblju ukazuje na potrebu stvaranja sveobuhvatne genealoške baze podataka temeljene na vjerodostojnim podacima iz sačuvane građe koja je neophodna pri sustavnoj i preciznoj analizi patricijata dalmatinskih gradova i hrvatskog plemstva.

⁹¹ Državni arhiv u Zadru, zbirka matičnih knjiga, Kaštel Štafilić, matica vjenčanih 1711.-1719., k430, f. 26.

⁹² Ivan Frane rođen je 19.4.1749., a ne 19.4.1750. kako navodi Jerolim Buffalis.

⁹³ Prema podacima iz trogirskih matičnih knjiga Vicenco Buffalis (+1792.) oženio je god. 1773. trogirsku plemkinju Ivanu Paiton (*1756.), te je u tom braku rođeno petoro djece: Magdalena (*1773., 81797.: Henrik Casotti, sin spomenutog Ignacija), Ivan (*1775.), Franka (*1777., 81798.: conte Vicenco Jura), Jerolim (*1779., +1779.) i Marija (*1780., +1782.).

Mladen Andreis

An Analysis of the Genealogy of Buffalis, Based on Historical Evidence

Summary

Tragurin notary Jerome Buffalis is the author of several works dealing with genealogy and heraldry, one of which also deals with the genealogy of his own family, extant as a manuscript. This work, like his book on Tragurin heraldry, provides a series of genealogical data on noble families from the eleventh century onwards, which, because of the lack of source material, especially for the medieval period, frequently cannot be authenticated. Among these data are also those on the genealogical connection between his direct ancestors with the royal dynasty of the Árpáds, the counts of Bribir of the Šubić kindred, and with the Blessed Augustin Casotti.

The Buffalis kindred got its family name only in the middle of the fifteenth century, and so during the Middle Ages the members of the kindred were noted in documents in the way at that time usual, that is, by filiation. In the previous scholarship regarding the medieval history of Trogir, they are, like most other urban noblemen, mentioned only with their personal names and those of their fathers, that is, without the name of the kindred they belonged to, because the names of these kindreds at that time in most cases had not yet been formed and permanently established. Because of that, the reconstitution of the Buffalis genealogy in this work is made by relying on sequences in which particular members were mentioned, cited, or even directly quoted, in documents with their and their fathers' names (and sometimes also with their grandfathers') with the help of a database containing data on all the Tragurin urban noblemen, made by the author of the article.

The reconstitution of the Buffalis kindred genealogy, thus created on the basis of extant evidence – both those sources from the period before the beginning of the fourteenth century, which have been published, and the later ones, which for the most part have not yet been – has shown that numerous data taken from the genealogy created by Jerome Buffalis are mistaken, and that his opus on genealogy and heraldry, which in the nineteenth century served as the principal source for Heyer von Rosenfeld's monumental book on the heraldry of the Kingdom of Dalmatia, should be used with caution.

Key words: Jerome Buffalis, Trogir/Traù, urban nobility, genealogy, heraldry, the Middle Ages